

[Jacob Sørensen.]

jord, og der er ikke så stor fare for, at en urimelig pris kan opstå.

Det kan jo ikke være målet, at al jord skal passere kommunen. Det ville i hvert fald betyde en kolossal administrationsbyrde for kommunerne og også for tilsynsmyndigheden. Må jeg for øvrigt i den forbindelse nævne, at tilsynsmyndighederne ofte modvirker kommunernes aktive bestræbelser for at løse problemerne ved deres ofte minutiøse gennemgang af kommunernes salg og køb af fast ejendom? Mon ikke reglerne for tilsyn med kommunernes køb og salg af fast ejendom burde tages op til revision? Jeg vil gerne herved henlede den højtærede ministers opmærksomhed på dette forhold. Forholdene er jo ganske anderledes i dag og i fremtiden, end da de nuværende tilsynsregler blev fastsat.

Gennemførelse af reglen om tilbudspligt vil stille grundselgerne langt friere, idet de, når de har indhentet kommunens tilbud, frit kan disponere over deres ejendom og sælge til anden side, hvis de kan opnå bedre salgsbetingelser, medens det ved forkøbsrettens gennemførelse vil være således, at hvis ikke sælgeren på forhånd er i overensstemmelse med kommunen, så skal han gennem hele det normale salgsapparat med mægler, reklame o. s. v., før han kan få fastsat den salgspris, som så kan forelægges kommunalbestyrelsen. Det bliver en langt mere generende og langt tungere måde, end vore tanker om tilbudspligt vil betyde.

Den største fordel for kommunerne vil vel nok ligge i, at kommunen på et meget tidligt tidspunkt kommer i kontakt med sælgeren, og det er min opfattelse, at hvis kommunerne skal have held med sig i deres jordpolitik, især med hensyn til priserne, skal de have fat i jorden på et meget tidligt tidspunkt, faktisk før andre købere begynder at interessere sig for den, altså mens den kan købes til en pris, der ikke ligger væsentligt over det, den koster i et landbrugsområde og til landbrug. At kommunerne så i visse tilfælde kommer til at ligge med jorden i en række år kan jo ikke betyde noget væsentligt, når den er indkøbt til den lave pris, som omtrent kan forventes ved udforpagtning. Det tjener ikke noget formål, at kommunerne overtager den dyre

jord, når fordyrelsen er sket, og videresælger den med yderligere fordyrelse. Nej, vi må se på, hvordan man gør i enkelte kommuner her i landet, hvor man er så vidt fremme, at man har så meget jord på hånden, at man kan dirigere tilbud og efterspørgsel fuldstændigt; dér har man nemlig de rigtige priser.

Vore tanker om en tilbudspligt skal naturligvis ses i relation til, at der ikke foreslås nogen ændring eller skærpelse med hensyn til forkøbsret uden for byudviklingsområderne i forhold til det nuværende. Desværre ønskede regeringspartierne nu ikke at give sig tid til at foretage en drøftelse af vor forhandlingsskitse. Der er dog fra regeringspartierne på forskellig vis rejst kritik mod denne skitse, også mod det område, der angår tilbudspligten, uden at man har indtryk af, at kritikerne har formået helt at sætte sig ind i tankegangen. Når jeg skal bedømme en modstanders kritik af min opfattelse, ser jeg altid på, om vedkommende har kunnet rette kritikken mod noget væsentligt deri. Har dette ikke været tilfældet, er kritikken jo ikke så betydningsfuld.

Jeg har bemærket, at kritikken her særlig har vendt sig mod ordet „væsentlig“. Nu er forholdet det, at det betydningsfulde ord „væsentlig“ i den forbindelse, det er brugt her, er aldeles uvæsentligt set i forhold til det principielle i vor opfattelse, og denne passus i vor skitse ville sagtens kunne skrives på en anden måde, som måske endogså kunne tilfredsstille den højtærede justitsminister, så det behøver ikke at være nogen hindring for en fordomsfri drøftelse.

Hvad angår bestemmelserne i lovforslagets kapitel II om statens støtte til kommunernes jordkøb, har den højtærede minister såvel ved første behandling som i udvalget givet udtryk for, at det er hans opfattelse, at de kun skal anvendes i ganske særlige tilfælde, sådanne tilfælde, hvor en landkommune pludselig på grund af spredning af byerne skal modtage et meget stort antal borgere i løbet af kort tid. Når det er tilfældet, har jeg ikke længere særlige indvendinger at gøre, dog kunne jeg ønske, at det af hensyn til fremtiden var præciseret lidt mere i lovparagrafferne. Men som sagt i min indledning: vi kan stadig ikke medvirke til gennemførelse af forkøbsret, og vi kan ikke